

Arrest

nr. 303 232 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Schuttersvest 78
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2023 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 juli 2022, bij de Belgische ambassade in Islamabad, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om A.A.G., een man met de Belgische nationaliteit met wie zij stelt te zijn gehuwd, te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 5 oktober 2022 de beslissing om het gevraagde visum te weigeren. Hij wees hierbij onder meer op het feit dat op de voorgelegde huwelijksakte geen handtekening of vingerafdrukken van de echtelieden en hun getuigen stonden.

1.3. Verzoekster diende op 7 april 2023, bij de Belgische ambassade in Islamabad, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een visum type D, om A.A.G. in het Rijk te kunnen vervoegen.

1.4. De gemachtigde van de van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 4 oktober 2023 de beslissing om het gevraagde visum te weigeren. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“[...]”

Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);

Overwegende dat op datum van 07/04/2023 een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering werd ingediend op naam van [R.K.M.], [...], van Afghaanse nationaliteit, om haar echtgenoot [A.A.G.], [...], van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde huwelijksakte nr. 104009 werd voorgelegd, afgeleverd door de Afghaanse overheid op 03/01/2021 voor een huwelijk dat werd voltrokken op 30/12/2020.

Overwegende dat, gelet op het feit dat het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd, de bepalingen van het Koninklijk Besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 08 oktober 1981 van toepassing zijn;

Overwegende echter, dat reeds een vorige visumaanvraag werd ingediend door mevrouw [R.K.] op 01/07/2022. Bij deze aanvraag werd tevens de niet-gelegaliseerde huwelijksakte nr. 104009 voorgelegd, afgeleverd door de Afghaanse overheid op 03/01/2021 voor een huwelijk dat werd voltrokken op 30/12/2020;

Overwegende echter, dat DVZ de toekenning van het visum weigerde, gelet op het feit dat de voorgelegde huwelijksakte geen enkele vingerafdruk of handtekening bevatte, noch van het echtpaar, noch van de getuigen;

Overwegende bijgevolg, dat exact dezelfde huwelijksakte werd afgeleverd bij de huidige visum-aanvraag, zij het ditmaal wel met vingerafdrukken op de daartoe voorziene plaatsen. Er werd dus geen nieuwe huwelijksakte voorgelegd, wat kan afgeleid worden uit de volgende zaken:

- De akte bevat dezelfde data;
- De akte heeft dezelfde serienummers;
- Er werden geen nieuwe stempels van Buitenlandse Zaken op de huidige akte geplaatst;

Overwegende ten slotte, dat uit deze huwelijksakte kan afgeleid worden dat het huwelijk plaatsvond in Afghanistan en tevens de vingerafdruk van de gezinshereniger te vinden is. Hieruit mag DVZ er redelijkerwijze van uitgaan dat betrokkene aanwezig was op het huwelijk. Echter, er werd geen enkel bewijs neergelegd van deze aanwezigheid;

Overwegende bijgevolg, dat in het licht van de bovengenoemde tegenstrijdigheden de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte niet gevrijwaard is, en het document ook niet erkend kan worden in België.

Bijgevolg is dus niet voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging en wordt het visum geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 11 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 40bis, § 2, 1° en 40ter en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Overwegende dat vertoogster Afghaanse is gehuwd is met de heer [A.A.G.], van Belgische nationaliteit, [...]

Overwegende dat het huwelijk werd gesloten in Afghanistan op 30 december 2020 tijdens het door destijds door verschillende westerse landen erkende en ondersteunde regime dat evenwel ten val kwam door de machtsovername door de Taliban op 15 augustus 2021;

De overgelegde huwelijksakte beantwoordt aan de normen waaraan aktes moeten voldoen om rechtsgeldig te zijn en werden afgeleverd op dat ogenblik door een door de westerse wereld ondersteunde administratie, waaronder België;

Op 1 juli 2022 gelukte het vertoogster via de ambassade van België in Islamabad een visumaanvraag in te dienen voor gezinshereniging met h[aa]r Belgische echtgenoot;

Dit verzoek werd door de verwerende partij afgewezen omdat er een aantal vingerafdrukken en handtekeningen ontbraken;

Vertoogster aanvaardde de beslissing en liet de huwelijksakte wat een heel 'trouwboekje' is in regel stellen en diende een nieuwe aanvraag in op 7 april 2023 bij de Belgische ambassade te Islamabad;

Gelet op regimewissel in Afghanistan kon het trouwboekje niet worden gelegaliseerd;

Reeds in februari 2022 had de UNCHR wat betreft onder meer familiehereniging vanuit Afghanistan en administratieve moeilijkheden een leidinggevende nota opgesteld voor de administratie[ve] overheden om redelijk[...] en soepel om te gaan met de administratieve tekortkomingen in Afghanistan in de volgende bewoordingen:

“[...]

Family Reunification

19.

UNHCR continues to urge States to facilitate and expedite family reunification procedures for Afghans whose families are left behind in Afghanistan or who have been displaced across the region. The principle of family unity is protected under international law and in binding regional legal instruments.²⁴ Family reunification is often the only way to ensure that the right to family life and family unity of refugees is respected. In light of the current situation in Afghanistan, UNHCR is concerned that many Afghan refugees may face considerable administrative barriers in realizing this legal right. With many embassies and consulates currently closed in Afghanistan, UNHCR is also urging countries to take into account the constraints that refugees may face in being able to meet taxing administrative and documentation requirements for these admissions. It proposes that a more pragmatic and flexible approach be taken, including through the use of innovative processing methods and remote interviews. UNHCR encourages States to apply liberal and humane criteria in identifying qualifying family members under these schemes, taking into account diverse family compositions and structures. [...]

Toch wordt er een weigerende beslissing genomen door de verwerende partij waaruit alleen de onwil kan blijken om de minste souplesse te hanteren bij de behandeling van het verzoek tot gezins-hereniging, dit blijkt ten volle uit de bewoordingen:

[“]Overwegende echter, dat reeds een vorige visumaanvraag werd ingediend door mevrouw [R.K.] op 01/07/2022. Bij deze aanvraag werd tevens de niet-gelegaliseerde huwelijksakte nr. 104009 voorgelegd, afgeleverd door de Afghaanse overheid op 03/01/2021 voor een huwelijk dat werd voltrokken op 30/12/2020; Overwegende echter, dat DVZ de toekenning van het visum weigerde, gelet op het feit dat de voorgelegde huwelijksakte geen enkele vingerafdruk of handtekening bevatte, noch van het echtpaar, noch van de getuigen;

Overwegende bijgevolg, dat exact dezelfde huwelijksakte werd afgeleverd bij de huidige visumaan-vraag, zij het ditmaal wel met vingerafdrukken op de daartoe voorziene plaatsen. Er werd dus geen nieuwe huwelijksakte voorgelegd, wat kan afgeleid worden uit de volgende zaken:

- De akte bevat dezelfde data;*
- De akte heeft dezelfde serienummers;*
- Er werden geen nieuwe stempels van Buitenlandse Zaken op de huidige akte geplaatst;*

Overwegende ten slotte, dat uit deze huwelijksakte kan afgeleid worden dat het huwelijk plaatsvond in Afghanistan en tevens de vingerafdruk van de gezinshereniger te vinden is. Hieruit mag DVZ er redelijkerwijze van uitgaan dat betrokkene aanwezig was op het huwelijk. Echter, er werd geen enkel bewijs neergelegd van deze aanwezigheid;

Overwegende bijgevolg, dat in het licht van de bovengenoemde tegenstrijdigheden de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte niet gevrijwaard is, en het document ook niet erkend kan worden in België.

Bijgevolg is dus niet voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging en wordt het visum geweigerd.

[...]["]

Het is bevreemdend te moeten opmerken dat de Belgische administratie verzoekster verwijt dat zij een huwelijksakte voorlegt die dezelfde nummer zou hebben als de eerder voorgelegde huwelijksakte;

De vraag kan worden gesteld aan de verwerende partij of deze van mening is dat in België de huwelijksakte van nummer wijzigt wanneer een afschrift of kopij wordt opgevraagd van deze authentieke akte van de burgerlijke stand of dat het steeds gaat om dezelfde akte van de dezelfde burgerlijke stand opgenomen in het authentieke register van de burgerlijke stand met steeds een identiek nummer...

De motivering hier is ergerlijk, in niets soepel ten overstaan van een administratieve akte waarvan de authenticiteit niet eens wordt betwist alleen de verwerende partij meent te moeten opwerpen dat de huwelijksakte dezelfde nummer draagt en thans wel voorzien werd van de nodige handtekeningen en vingerafdrukken, derhalve volledig in regel is;

Helemaal onwettelijk wordt het wanneer de verwerende partij weerhoudt dat "Hieruit mag DVZ er redelijkerwijze van uitgaan dat betrokkene aanwezig was op het huwelijk. Echter werd geen enkel bewijs neergelegd van deze aanwezigheid."...

Welk bewijs verlangt de verwerende partij BOVEN een authentieke akte van de burgerlijke stand?

Overeenkomstig artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht moet een buitenlandse authentieke in België worden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien de rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het toepasselijk recht;

Dit is hier niet anders;

Bij beslissing van 4 oktober 2023 weigert de verwerende partij het recht op gezinshereniging en een visum op basis van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 te erkennen en weigert derhalve in dezelfde zin het huwelijk te erkennen;

Artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

" Artikel 40ter

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- De familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3e, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

[...]

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar."

Artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

" Artikel 40bis

[...]

§2 . Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1 ° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt. [...]"

Verzoeker heeft derhalve het recht om een visum te vragen op grond van gezinshereniging met een Belgisch onderdaan op grond van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980:

Verzoeker heeft alle formaliteiten verricht zoals het hoort en zoals voorgeschreven door de Wet, wat niet betwist wordt;

" Artikel 8 van het EVRM stelt dat:

" Artikel 8. Recht op eerbiediging van privé-, families en gezinsleven

1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten."

Wat betreft gezinshereniging stelt de Europese Commissie in haar richtlijnen dat:

"2.1.1. Spouses and Partners:

[...]

Partners with whom an EU citizen has a de facto durable relationship, duly attested, are covered by Article 3(2)(b). Persons who derive their rights under the Directive from being durable partners may be required to present documentary evidence that they are partners of an EU citizen and that the partnership is durable. Evidence may be adduced by any appropriate means.

The requirement of durability of the relationship must be assessed in the light of the objective of the Directive to maintain the unity of the family in a broad sense. Notional rules on durability of partnership can refer to a minimum amount of time as a criterion for whether a partnership can be considered as durable. However, in this case national rules would need to foresee that other relevant aspects (such as for example a joint mortgage to buy a home) are also taken into account. Any denial of entry or residence must be fully justified in writing and open to appeal."

De Commissie stelt ook dat het bewijs van de duurzame relatie moet beoordeeld worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, namelijk het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruimste betekenis van het woord;

De verwerende partij dient dan ook rekening te houden met alle elementen terzake en kan zich niet beperken tot de loutere opmerking dat het gaat om dezelfde huwelijksakte eerder werd neergelegd (met ontbrekende handtekeningen en vingerafdrukken) bij een voorafgaande visumaanvraag;

De verwerende partij is perfect op de hoogte dat verzoeker in de mate dat de mogelijkheden nog bestaan zij het correcte parcours volgt;

De verwerende partij is als Belgische administratieve overheid eveneens op de hoogte van de administratieve chaos waarin Afghanistan zich bevindt en weet dat het onmogelijk is nog een pre-Taliban administratieve akte in regel te stellen laat staan te voorzien van legalisatie of apostille;

In die zin is de bestreden beslissing dan ook intern tegenstrijdig gemotiveerd en zoekt de verwerende partij afwijzingsgronden die er niet eens zijn;

De bestreden beslissing wekt de indruk dat de verwerende partij in weerwil van de instructies van de UNCHR om enige souplesse aan de dag te leggen migratie onmogelijk wil maken en zij de facto verzoeker aan haar lot overlaat en illegale migratie minstens suggereert nu verzoeker thans verblijft onder dekking van een Pakistaans visum dat eind december komt te vervallen waarna zij zal worden teruggewezen naar Afghanistan

zodat in geval van weigering tot toepassing van de Wet vertoogster zal genoopt zijn de gevaarlijke optie van illegale migratie naar West-Europa de ondernemen nu terugkeer naar Afghanistan uitgesloten is;

Die redenering op zich is rechtsweigering en verachtelijk daar waar indien vertoogster via smokkelroutes toch op het grondgebied zou geraken zij in ieder geval haar recht op verblijf zal laten gelden in weerwil van illegale toegang tot het grondgebied en de verwerende partij nu reeds weet dat er van enige ontzegging van dat recht geen sprake kan zijn gelet op enerzijds de aanknopingspunten met het Rijk (huwelijk met een Belgische onderdaan), anderzijds de onmogelijkheid van refolement dan wel terugleiden naar Afghanistan wat volstrekt onmogelijk is in de gegeven omstandigheden;

Vertoogster haar echtgenoot is van Belgische nationaliteit en leeft, woont en werkt in België;

Dat de inmenging van de verwerende partij in het privé- en familieleven van vertoogster te verregaand is en de beslissing dan ook volstrekt arbitrair is en nergens steun vindt noch in feite noch in rechte in de wet zodat de beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat de beslissing houdende weigering visum dan ook genomen werd in strijd met het Zorgvuldigheidsbeginsel en Redelijkheidsbeginsel alsook de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering zoals voorzien in het beginsel van behoorlijk bestuur waarover infra meer;

Het eerste middel is ernstig en de bestreden beslissing tot weigering met bevel het grondgebied te verlaten moet dan ook moet worden vernietigd;

Artikel 8 van het EVRM is weliswaar niet absoluut maar vertoogster betekent conform de genomen beslissing geenszins een gevaar voor de openbare orde, laat staan de dat ze gebruik heeft gemaakt van valse documenten of dient te worden beschouwd als een gevaar voor de binnenlandse veiligheid, volksgezondheid of internationale betrekkingen;

In de zin van artikel 8 EVRM aangaande het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven werd geschonden;

Tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel en het recht op eerbiediging van het gezinsleven kan een Europese lidstaat een onderdaan van een derde land niet zomaar de toegang het grondgebied ontzeggen wanneer uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid;

Alhoewel gemotiveerd geeft de bestreden beslissing zeer summier aan dat de weigering zich beperkt tot het feit dat de overgelegde huwelijksakte dezelfde nummer zou hebben als de akte eerder overgelegd bij het verzoek tot afleveren visum gezinshereniging;

De bestreden beslissing is dan ook bijzonder summier gemotiveerd en houdt geenszins rekening met de totaliteit van het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat de vraag dient te worden beantwoord is te weten of de verwerende partij in redelijkheid en op grond van een zorgvuldige feitenvinding heeft geoordeeld dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden om gezinshereniging;

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing een inmenging inhoudt in het privéleven van vertoogster die niet evenredig is zodat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ernstig is, in dezelfde zin werd Artikel 40 ter van de Wet van 15 december 1980 geschonden en werd vertoogster haar rechten ontzegd;"

3.1.2.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 1 juli 2022 een eerste aanvraag tot afgifte van een visum type D indiende om A.A.G., van wie zij stelt dat hij haar echtgenoot is, te kunnen vervoegen. Verweerder weigerde deze aanvraag op grond van, onder meer, de vast-stelling dat op de voorgelegde huwelijksakte geen handtekening of de vingerafdruk van de echtelieden en de getuigen stond. Hij stelde in dit verband het volgende:

"Overwegende dat de artikelen 4 en 11 van de Afghaanse "Wet betreffende het Huwelijk (nr. 190) van 08/08/1971 (17/05/1350 A.P.)" thans het volgende stipuleren: artikel 4; "Een huwelijksakte die niet volgens de bepalingen van deze wet is opgesteld, is niet geldig.", en artikel 11; "De bruid en bruidegom of hun vertegenwoordigers en hun persoonlijke getuigen en betrouwbare personen ondertekenen of verzegelen het huwelijkscontract tijdens de bijeenkomst en personen die geen zegel hebben of niet kunnen ondertekenen, plaatsen hun vingerafdrukken."

Verzoekster diende vervolgens een tweede aanvraag in tot afgifte van een visum type D om A.A.G. te kunnen vervoegen in België. Zij voegde bij deze aanvraag opnieuw een huwelijksakte, waar nu wel de handtekening en de vingerafdruk van bruid en bruidegom en de vingerafdruk van twee getuigen opstaan.

Verweerder heeft inzake de bij de tweede visumaanvraag gevoegde huwelijksakte opgemerkt dat uit het feit dat de data en de serienummers op deze akte dezelfde zijn als deze op de voorheen voorgelegde huwelijksakte en gelet op het feit dat er geen nieuwe stempels van Buitenlandse Zaken op deze akte staan blijkt dat het geen *“nieuwe huwelijksakte”* is. In de mate dat verweerder hiermee in wezen aangeeft dat de aangebrachte akte geen betrekking heeft op een nieuw huwelijk kan hij worden gevolgd.

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekster niet toelicht hoe het mogelijk is dat op de eerste huwelijksakte die zij aanbracht geen handtekeningen of vingerafdrukken staan en op de tweede akte die betrekking heeft op hetzelfde huwelijk wel. Zij geeft slechts aan dat zij *“de huwelijksakte wat een heel ‘trouwboekje’ is in regel [liet] stellen”*. Haar uiteenzetting dat niet kan worden verwacht dat de huwelijksakte een ander nummer heeft wanneer zij een nieuwe kopie of afschrift van deze akte vraagt, is niet ter zake. Verweerder heeft immers niet aangegeven van mening te zijn dat zij een huwelijksakte met een ander nummer zou dienen aan te brengen. Hij heeft gesteld de aangebrachte huwelijksakte niet als een authentiek document te kunnen aanvaarden, omdat op een eerste akte geen handtekeningen of vingerafdrukken staan en op de tweede plotseling wel. Verzoeksters betoog dat zij niet begrijpt welk bewijs naast een authentieke akte van de burgerlijke stand verweerder nog verwacht en haar stelling dat de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte niet wordt betwist, gaat voorbij aan het feit dat verweerder concludeerde dat, gelet op de gedane vaststellingen, *“de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte niet gevrijwaard is”*. Hieruit blijkt duidelijk dat hij de aangebrachte huwelijksakte niet als een authentiek document aanvaardt.

De uiteenzetting van verzoekster dat er in Afghanistan sprake is van een administratieve chaos en dat het UNHCR er voor pleit om enige soepelheid aan de dag te leggen bij het behandelen van aanvragen tot gezinshereniging die worden ingediend door Afghaanse onderdanen impliceert niet dat verweerder niet mag vereisen dat het bestaan van een bloed- of aanverwantschapsband aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoeksters grief omtrent de overweging in de bestreden beslissing dat er ook geen bewijs is dat de bruidegom in Afghanistan was toen het huwelijk werd afgesloten, wijzigt niets aan het voorgaande. In het licht van het feit dat op een initieel voorgelegde huwelijksakte geen handtekening of vingerafdruk van A.A.G. te bespeuren valt en op een tweede akte plots wel is het bovendien ook niet kennelijk onredelijk dat verweerder erop wijst dat niet blijkt dat A.A.G., een man die voor hij de Belgische nationaliteit verwierf zelf de Afghaanse nationaliteit had en aan wie in België een internationale beschermingsstatus werd toegekend, in Afghanistan was om een huwelijk af te sluiten.

De beschouwingen van verzoekster, evenals deze van verweerder in zijn nota met opmerkingen, omtrent de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) zijn niet nuttig. In de bestreden beslissing wordt namelijk niet aangegeven dat de door verzoekster voorgelegde huwelijksakte akte een *“authentieke akte”* is die niet wordt erkend op grond van enige bepaling van het WIPR, maar wordt gesteld dat de voorgelegde akte niet als authentiek kan worden beschouwd en daarom niet wordt aanvaard.

Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat er geen bewijskrachtige stukken zijn die toelaten te concluderen dat verzoekster en A.A.G. gehuwd zijn, kan niet worden besloten dat verzoekster de echtgenote is van een Belg en dat de artikelen 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

3.1.2.2. Gelet op het feit dat geen huwelijksband of bestaand gezinsleven kan worden vastgesteld en niet wordt aangetoond dat enig aspect van verzoeksters privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt ernstig wordt aangetast kan ook geen schending van deze verdragsbepaling worden vastgesteld.

3.1.2.3. Daar verzoekster stelt een gezinshereniging na te streven met een Belgische man in België zijn de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG niet van toepassing. Tot een schending van de artikelen 1 en 11 van deze richtlijn kan bijgevolg niet worden besloten.

3.1.2.4. Verzoeksters betoog laat evenmin toe te oordelen dat verweerder de door haar aangebrachte stukken niet deugdelijk onderzocht of dat hij kennelijk onredelijk optrad, zodat ook niet kan worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel werden miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij stelt het volgende:

“Enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

De verwerende partij moet haar beslissingen met redenen omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich de facto beperkt tot de opmerking dat vroeger reeds een procedure voor de burgerlijke rechter en voor de rechter in vreemdelingenzaken werd gevoerd en dan maar moet aangenomen worden dat het huidige huwelijk louter en alleen gebaseerd is op verblijfsrechtelijke motiveringen;

Dat de motivering zelfs dermate defect is doordat er intern tegenstrijdig wordt gemotiveerd;

Eenzijds verwijt de verwerende partij vertoogster dat de huwelijksakte dezelfde nummering draagt als de huwelijksakte overgelegd bij de eerste visumaanvraag wat bijzonder vreemd is nu een huwelijksakte als authentieke akte van de Burgerlijke stand maar één enkele nummer kan hebben wat niet nuttig kan worden betwist;

Anderzijds stelt de verwerende partij in één enkele paragraaf dat: "... uit deze huwelijksakte kan afgeleid worden dat het huwelijk plaats vond in Afghanistan en tevens de vingerafdruk van de gezinshereniger te vinden is. Hieruit mag DVZ er redelijkerwijze van uitgaan dat betrokkene aanwezig was op het huwelijk. Echter, er werd geen enkel bewijs neergelegd van deze aanwezigheid;

Deze motivering om te komen tot een afwijzende beslissing is tekstueel zelfs onbegrijpelijk;

Welk bewijs de verwerende partij hier voor ogen meent dat er zou moeten worden geleverd boven de akte is vertoger niet bekend;

In de gegeven omstandigheden wordt vertoogster op basis van een onbegrijpelijke motivering uitgesloten van haar fundamentele rechten wat niet aanvaardbaar is; .

De beslissing kan dan ook noch als draagkrachtig en deugdelijk in feite, noch in rechte worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt; “

3.2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers duidelijk overwogen dat verzoekster geen

recht op verblijf op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan laten gelden, omdat niet blijkt dat zij aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Hij heeft hierbij uiteengezet dat verzoekster weliswaar een huwelijksakte aanbracht, maar dat deze niet gelegaliseerd is en dat hij dit document niet als een authentiek stuk kan erkennen. Hierbij heeft hij geduid dat verzoekster initieel een huwelijksakte aanbracht waarop geen handtekeningen of vinger-afdrukken van de echtelieden en getuigen stonden en de huwelijksakte, die zij bij haar tweede visum-aanvraag voegde, niet nieuw is, aangezien deze onder meer dezelfde data en serienummers bevat, maar deze ditmaal wel voorzien is van vingerafdrukken op de daartoe voorziene plaatsen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeksters bewering dat *“de motivering in de bestreden beslissing zich de facto beperkt tot de opmerking dat vroeger reeds een procedure voor de burgerlijke rechter en voor de rechter in vreemdelingenzaken werd gevoerd en dan maar moet aangenomen worden dat het huidige huwelijk louter en alleen gebaseerd is op verblijfsrechtelijke motiveringen”* mist feitelijke grondslag.

Er moet ook worden aangegeven dat verweerder door enerzijds te stellen dat de voorgelegde huwelijks-akte hetzelfde nummer draagt als een eerder voorgelegde huwelijksakte, die niet dezelfde vermeldingen bevatte, en door anderzijds ook op te merken dat niet blijkt dat de bruidegom (van wie de handtekening en de vingerafdruk op de nieuw voorgelegde akte staan) in Afghanistan was ten tijde van het (voorgehouden) huwelijk geen tegenstrijdige of onbegrijpelijke motivering heeft voorzien.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2.2. Verzoeksters uiteenzetting laat de Raad ook niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK